

Jocs Florals de «Foc Nou» * Any 1919

FLOR NATURAL

Cançó de Maig

*«Lis alo del Amour
é lou vent de la Fè l'emporton.»*
MISTRAL

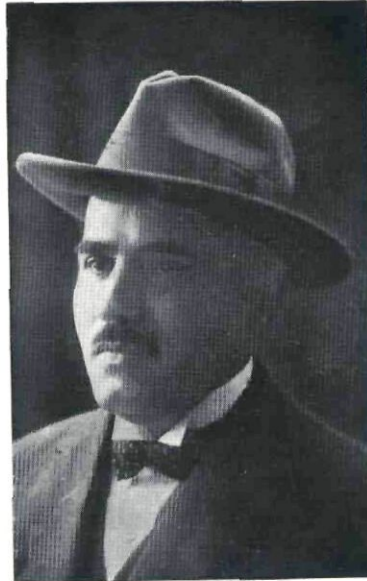
Aimadors que al fons del pit
hi porteu un Maig florit,
pareu el seny i l'orella
i escolteu la meravella...!

Ha sonat una cançó
per milions de veus cantada
i una nova resplendó
per la terra s'ha escampada:
tota vida i tota flò
n'ha restat il·luminada,
car l'Amor qui l'ha dictada
duia llum de creació.

L'han cantada el bosc i el vent
amb remors de profecia,
i les aigües del torrent
i els ocells que el cel congria;
i tot cor i tota ment
la glosaven nit i dia,
la germinal simfonia,
de llevant fins a ponent.

Enllà dels forments en flor
cantava al pa de la vida,
ungint de sagnant fulgor
la vinya recent florida,
despertant el doll sonor
de l'aigua als braçals dormida,
que, dolça i amorosida,
diu al camp èglogues d'or.

En el fons de cada pit
ressonava triomfanta;
si algun cor era entristit
era una tendra complanta:



JOAN SANTAMARIA
Mantenedor

si l'Amor hi era florit
era una estrofa geganta
de l'arpa del Rei, quan canta
els somnis de l'infinít.

Baixava de les muntanyes
sobre les ales del vent;
ressonava a les campanyes
com un riu d'ones d'argent,
i bronzia a les entranyes
de l'abim i el firmament,
i enllà de l'horta opulent,
i alentorn de les cabanyes.

A les llars, era esperança;
camps enllà, fecunditat;
dins del mar immens, bonança;
damunt dels cims, claredat,
dins la clara llunyanança,
remoreig d'eternitat,
i al fons del bosc encantat
de fulles i nius, frisança.

La cantava el rossinyol
per les riberes frondoses
i, bronzint en gentil vol,
les abelles lluminoses
i, blats endins, un estol
de birbadores xamoses,
el pit enflocat de roses
i els ulls amarats de sol.

I la fera en son camí
per la ignota llunyania,
i el grill balb, que deixondí
la lluna que al cel floria,
i el gall sonor, que al matí
crida la llum del nou dia,
i els pardals de la masia,
i els orenels del molí.

Cada nota s'espandia
per les serres dels camins;
totes les coses ungia
de perfum de gesamins,
i en els altars de Maria
cantava amb els serafins,
i als ramats i als pelegrins,
com un estel, conduïa.

Tot per ella refloria:
ulls i cors, erms i jardins.
Aimadors que al fons del pit
teniu un roser florit,
oïu la cançó geganta,
car l'Amor és qui la canta
pels camins de l'infinít.

ANTON NAVARRO, PVRE.



Maria Marcó, Reina
de la Festa (al mig),
amb la seva Cort d'À-
mor: senyoretas Ma-
nuela Serra, Margari-
da Comes, Elena

Montañà, Loreto
Maspons, Mercè Cla-
pés, Lluïsa Serra i ne-
nes Consolació Sal-
daña i Rosa Gasset
(de dreta a esquerra).